

ΥΠΟΓΕΙΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΕΖΟΓΡΑΦΙΑ

Διεύθυνση
Άρης Μαραγκόπουλος

Επίβλεψη: Άρτεμις Λόη
Διόρθωση: Όλγα Παπακώστα
Εξώφυλλο: MOTIBO A.E.

© Copyright 2013 εκδόσεις Τόπος,
Δημήτρης Μπτσοιάκης & Αλέξανδρος Σικιριδής

ISBN 978-960-499-085-6

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Τόπος
Πλαπούτα 2 και Καλλιδρομίου
11473, Αθήνα
Τηλ.: 210 8222835-856
Fax: 210 8222684

www.toposbooks.gr

Δημήτρης Μητσotáκης
Αλέξανδρος Σικιαρίδης

ΥΠΟΓΕΙΟΣ

Οι ήρωες είναι φανταστικοί. Κάθε ομοιότητα με πρόσωπα
ή καταστάσεις είναι εντελώς συμπτωματική.

Στις αγαπημένες μου Ιωάννα, Γωγώ και Ρία.

Δ.Μ.

Στη Μαρία μου.

Α.Σ.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

– ΟΧΙ, ΑΓΟΡΙ ΜΟΥ, ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΕΣ ΚΑΛΑ... Καθόλου καλά... Τι;... Ρε, θα μας τρελάνεις τώρα; Ρε, τι είχαμε πει, θυμάσαι; Δεν είχαμε πει σχέση; Σχέ-ση. Το είχες πει;... Τώρα τι ψάχνεις; Μαλακίες μού λες; Την έκανες;... Την έκανες; Ρε, πες μου, την έκανες;... Ωραία! Θα σ' την κάνω. Τι;... Ναι, σ' ακούω... Άσ' τις μαλακίες, ρε Φάνη. Ρε Φάνη, τι μου λες τώρα, ρε; Ρε, εσύ δεν είχες πει;...

Το λεωφορείο βρισκόταν στην αρχή της Μεσογείων με κατεύθυνση προς Αγία Παρασκευή. Δεν είχε πολύ κόσμο, μιας και η ώρα πλησίαζε δώδεκα και μισή μετά το μεσημέρι. Υπήρχαν ορισμένες κενές θέσεις για καθήμενους. Υπήρχαν και τρεις-τέσσερις όρθιοι κατ' επιλογήν, ο ένας μάλιστα δεν κρατιόταν καν από τη χειρολαβή, αγνοώντας επιδεικτικά τη σχετική επιγραφή που το όριζε επιτακτικά... Η κοπέλα που μιλούσε, ή καλύτερα φώναζε, ανήκε στην απροσδιόριστη ηλικιακή ομάδα που βρίσκονται οι γυναίκες από τα 20 έως τα 26 και κάνουν τους άντρες να φαίνονται ηλίθιοι όταν απαντούν μονίμως λάθος στην ερώτηση: «Πόσο με κάνεις;». Φορούσε ακουστικά και κράταγε κολλημένο στο στόμα της το μικρόφωνο του hands free, το καλώδιο του οποίου κατέληγε στην αριστερή τσέπη ενός έντονα πράσινου,

στενού, καρό σακακιού. Η ένταση της φωνής της μαρτυρούσε πως δεν έδινε δεκάρα για το αν ακουγόταν απ' τους συνεπιβάτες ή, ακόμα χειρότερα, για το αν τους ενοχλούσε. Καθόταν στην πρώτη, μετά τη μεσαία πόρτα, θέση προς την πλευρά του Υμηπτού. Ακριβώς πίσω της βρισκόταν μια νεαρή γυναίκα (δεν θα μπορούσες να την πεις όμορφη και για την ακρίβεια, αν θα έπρεπε να αποφανθείς άμεσα, θα την κατέτασες στην κατηγορία «μάλλον άσχημη»), που έδειχνε φανερά ενοχλημένη αν και μάλλον απρόθυμη να διαμαρτυρηθεί. Οι υπόλοιποι επιβάτες, γύρω στους είκοσι συνολικά, είτε απολάμβαναν το πιπεράτο, όπως έδειχνε να εξελίσσεται, γεγονός είτε βρίσκονταν χαμένοι στις σκέψεις και στα i-phones τους.

– Ρε μαλάκα, Φάνη, δεν μου είχες πει πως δεν θα την ξανάβλεpes; Το είχες πει; Πότε; Τι πότε, ρε; Το είχες πει, ρε μαλάκα. Ήταν και η Νατάσα μπροστά. Θες να την πάρω τηλέφωνο να σου το πει; Το είχες πει, Φάνη. Το είχες πει. Μωρό μου, δεν θα την ξαναδώ, έχουμε σχέση τώρα, έτσι είχες πει. Την είδες όμως, μαλάκα μου, και μη μου το παίζεις αθώα περισσότερά. Φάνη, εγώ δεν είμαι κάνα κοριτσάκι για να παίζεις. Την πούτσιες, μαλάκα μου.

Είναι σίγουρο πως, αν υπήρχε παιδί μες στο λεωφορείο ή κάποια εύθικτη κυρία κάποιας μεγαλύτερης ηλικίας, κάποιος απ' όλους θα είχε διαμαρτυρηθεί για τη γλώσσα της νεαρής. Ο μέσος όρος ηλικίας όμως ήταν γύρω στα τριάντα και μια μυστική, θα 'λεγες, συμφωνία μεταξύ των επιβατών διατηρούσε την ψυχραιμία στα πρόσωπα και την περιέργεια στ' αυτιά. Ακόμα κι ο οδηγός έκλεισε το τρανζιστοράκι, που έτριζε μεταδίδοντας ιστορίες για ανεκπλήρωτους έρωτες συνοδεία σύγχρο-

νης λαϊκής-ποπ μουσικής, και επέτρεψε σ' ένα μειδίαμα να απλωθεί στα χείλη του.

– Έχω γίνει γκομενάρα σήμερα, μαλάκα μου, και πάω Κοντόπευκο. Άκουσες, Φανούλη; Κο-ντό-πευ-κο! Φοράω και το φουστάκι που γουστάρεις, το κοντό, το σκοτοσέζικο. Και το μπουστάκι το μαύρο. Και το στρινγκάκι το λεοπάρ, μαλάκα μου! Που θα μου πεις εμένα μαλακίες... Ρε, για ηλίθια με περνάς; Εγώ, άμα δεν είχα φάει τόσα χάμπουργκερ στη ζωή μου, θα ήμουν αστροφυσικός στη ΝΑΣΑ.

Το αστικό σταματούσε στις μισές από τις προβλεπόμενες στάσεις, αφού η κίνηση ήταν υποτονική και προφανώς το προπορευόμενο λεωφορείο, που εκτελούσε το ίδιο ακριβώς δρομολόγιο τουλάχιστον μέχρι τον Σταυρό, εξυπηρετούσε τον προορισμό του λιγοστού κόσμου που περίμενε στις στάσεις. Μόνο στην Κατεχάκη μπήκαν καμιά δεκαριά άτομα που μόλις είχαν βγει απ' το μετρό, αλλά η αριθμητική ισορροπία μες στο όχημα δεν επηρεάστηκε δραματικά, δεδομένου ότι σχεδόν ίσος αριθμός επιβατών αποβιβάστηκε. Είτε ανέβαινε είτε κατέβαινε κόσμος, η με τον «Φάνη» μαινόμενη κοπέλα δεν έδειχνε να ποσείται ούτε να αλλάζει διάθεση. Θα μπορούσε κάποιος να υποθέσει, με μια δόση υπερβολής, πως ούτε βόμβα θα ήταν ικανή να τη βγάλει από τη συγκινησιακή κατάσταση στην οποία την είχε φέρει η σχέση της με το πρόσωπο που βρισκόταν στην άλλη άκρη της ασύρματης γραμμής.

– Ναι, ρε, γλείψε τώρα, γλείψε. Α, τώρα θες να τα πούμε; Να με δεις; Τι να πούμε, ρε Φάνη; Να μου κάνεις τον εντάξει; Σιγά τα σάλια, Φάνη. Ναι, κλάψε κιόλας. Ζήλεψες; Ρε, ο Φάνης ζήλεψε! Πού είσαι τώρα;... Πού;... Πεντάγωνο; Σπίτι είσαι, ρε μαλάκα; Μαζί της;

Όχι; Τι;... Τι λες, ρε; Δεν σ' ακούω... Να 'ρθω από κει; Θα 'ρθω, ρε μαλάκα. Θα 'ρθω. Όχι τίποτ' άλλο, να δεις το γυμναστήριο τι έχει κάνει. Διάδρομος-βαράκια, βαράκια-zumba, αερόμπικ, και ο κώλος τούμπανο. Τώρα που θα φουσκώσω και τα βυζιά να δεις, μαλάκα μου. Κάτσε, ρε, να δω πού είμαι. Κάτσε να κατέβω. Στάση! Οδηγέ, στάση! Έρχομαι... μαλάκα...

Το λεωφορείο μόλις είχε περάσει τη στάση του Γενικού Κρατικού. Η κοπέλα σηκώθηκε βιαστικά ρίχνοντας μια μικρή τσάντα που κρατούσε και πάτησε το κόκκινο κουμπί που έγραφε stop. Μάζεψε γρήγορα ένα κουτί τσίκλες, ένα κραγιόν, ένα σχεδόν παιδικό μπρελόκ με πολλά κλειδιά, και μια μικρή ατζέντα που της είχε πέσει. Έριξε τα πράγματα όπως όπως στο τσαντάκι. Μόλις σηκώθηκε, κρατήθηκε προς στιγμήν από μια βρόμικη χειρολαβή αλλά την άφησε αμέσως, φανερά απδιασμένη από την ελεεινή κατάσταση στην οποία βρισκόταν. Έπιασε έναν κάθετο μεταλλικό στύλο και περίμενε, χτυπώντας το πόδι νευρικά, μπροστά απ' τη μεσαία πόρτα ώσπου το λεωφορείο να διανύσει τα τελευταία 300 μέτρα που τη χωρίζαν από τη στάση «Εθνική Άμυνα». Εκεί θα κατέβαινε εσπευσμένα για χάρη ενός επεισοδιακού και άπιστου, κατά τα φαινόμενα, έρωτα, θυσιάζοντας τις ωραίες της στιγμές στο «Κοντόπευκο».

Η νεαρή, ή μάλλον άσχημη, γυναίκα που καθόταν πίσω από την πιτσιρίκα και που τόση ώρα δυσφορούσε, ρουφώντας παράλληλα τα ανάρμοστα λόγια της μικρής, πρόσεξε με την άκρη του ματιού της πως η κατάληξη του καλωδίου των ακουστικών κρεμόταν έξω από την τσέπη του έντονα πράσινου σακακιού και πως δεν «κούμπωνε» σε καμία συσκευή κινητής τηλεφωνίας. Έξυσε απορημένη το πάνω μέρος της ξανθής κόμης

της και με γρήγορες κινήσεις έψαξε μέσα στην τσάντα της για το δικό της κινητό.

– Τώρα κατεβαίνω. Τώρα θα τα πούμε. Έννοια σου, μανάρι μου, και θα μου τα πεις από κοντά. Κοίτα μην κάνεις κάνα λάθος μόνο. Δεν παίζουνε, ρε, με μένα, δεν το 'μαθες ακόμα; Κάτω, ρε, στα τέσσερα θα μου το γλείφεις...

Το λεωφορείο σταμάτησε και η πόρτα άνοιξε. Η κοπέλα πήρε το χέρι της από την κοιλιά της, το οποίο και είχε κατέβει εκεί, κάνοντας παραστατικές κινήσεις παντομίμας κατά τη διάρκεια της τελευταίας φράσης της, και αποβιβάστηκε. Στάθηκε στο φανάρι της διάβασης πεζών και, περιμένοντας να περάσει απέναντι, συνέχισε να μιλά με τον «Φάνη».